

det Forslag, mod hvilket der fra flere Sider er talt, en forandret Redaction, hellere skal forkaste det.

Besæfely: Ved denne Sags 1ste Behandling, tillod jeg mig at henlede Opmærksomheden paa, at det vist vilde være hensigtsmæssigt at blive enig om, hvorvidt Staten kan fordre Embedsmandens hele Tid sat til sin Disposition i det Embede, han har at udføre. Det forekom mig nemlig, og det forekommer mig endnu, at være et meget vanskeligt Spørgsmaal at afgjøre. Paa den ene Side lyder det meget plausibelt, at Staten fordrer den hele Tid, men paa den anden Side kan det vel ogsaa anføres, at Embedsmanden kun er gaaet ind paa at bestyre de Forretninger, som ere at udføre under det enkelte Ministerium. Men jeg skal for Diebliffet ikke indlade mig paa nogen Undersøgelse deraf, eller søge at komme til noget Resultat i saa Henseende; thi det forekommer mig, idetmindste kan jeg ikke komme til nogen anden Overbeviisning, end at det var det, man burde have været enig om, inden man voterede de enkelte Paragrapher. Det forekommer mig nemlig, at, inden der er Tale om at votere en Løn af 400 Rbd. for en Cancellist, maa man vide, om det er for et Arbeide, som kan medtage 3, 6 eller 10 Timer om Dagen. Det er, forekommer det mig, yderst vigtigt at vide, om der er nogen Grændse eller ikke i saa Henseende. Det er derfor, at jeg ikke nu skal indlade mig paa dette Spørgsmaal. Jeg troer, at man ikke saaledes, ved at tage en Bestemmelse, som kun skal gjælde for enkelte Embedsmænd, saaledes som det jo er at forstaae, bør komme til at afgjøre en Grundsætning, som er af den yderste Vigtighed for den hele Embeds-

stand, en Grundsætning, som vistnok bør afgjøres, hvor der er et almindeligt Spørgsmaal om et Gagerement.

S. Sørensen: Den næstforegaaende Taler vil stemme for Loven, uagtet han erkjender, at den hele Tilstand, hvori vi komme ved at antage den, alligevel vil blive svævende, og Finansministeren har yttret, at Talstørrelsen endnu er aldeles svævende. Paa Grund af disse forskjellige Uttringer, navnlig den ærede Ministers, kan jeg altsaa ikke for Diebliffet ansee det for rigtigt at stemme for Lovudkastet, men maa henholde mig til Udvalgets Forslag. Men dersom den Tid indtræder, at den svævende Tilstand i den Henseende ophører, og Regjeringen kommer til det Point, at Tallet af disse Embedsmænd kan indskrænktes til det Fornødne, skulde jeg med Fornøielse — dersom jeg til den Tid skulde have den Ære at være Medlem af Thinget — stemme for en høiere Gage end den her foreslaaede.

Ordføreren: Jeg skulde kun tillade mig et Par Ord, fordi jeg frygtede for at være bleven misforstaaet. Det har ikke været min Mening, naar jeg talte om temporaire Forretninger og Affortelse i Lønninger, at det skulde referere sig til de nærværende Lønninger for disse Embedsmænd. Det vilde være i den højeste Grad ubilligt, om man affortede en Embedsmand i hans Lønning for de følgende Aar, fordi han i et Aar f. Ex. havde havt en extraordinair Fortjeneste af 200 Rbd. for et extraordinairt Arbeide, der ophørte næste Aar. Det har naturligtviis ikke været min Mening; men hvad jeg yttrede om temporaire Lønninger, gjaldt kun Principet i og for sig.